

Ех, талан — гіркий полин,
Туга удовина.
Був у мами син один,
Золота дитина.

Доглядала як могла,
Рук не покладала,
А подався із села,
В гості виглядала.

Але син не поспішав
Їхати додому.
Жив собі й не сумував,
Добре молодому!

Ні кола, ані двора,
Ні дітей, ні жінки.
Від Амуру до Дніпра
Воленька, та й тільки.

Та сумна балада ця:
Не діждалась мама.
Наздогнала молодця
Вістка-телеграма.

Він зібгав її в кулак,
Ледве стримав сльози.
І поніс його літак
Крізь сніги й морози.

Увійшов у рідний дім:
Люди, плач, родина.

І постала перед ним
Чорна домовина.

Він незграбно шапку зняв,
Він схилив коліна,
Він невтішно заридав,
Як мала дитина.

Але що тепер плачі,
Совісті докори.
Син посивів уночі
У думках і горі.

І померла тільки з ним
Та його провина...
Був у мами син один,
Золота дитина.
